

2. Ako porezno tijelo, uzimajući u obzir okolnosti opisane u prvom pitanju, utvrdi da je gospodarska transakcija izvršena, ali je sadržaj računa nevjerodostojan jer se navedena transakcija nije provela između stranaka koje su navedene na računu, treba li od poreznog tijela zahtijevati, vodeći računa o teretu dokazivanja koji je u pravilu na njemu, da također provjeri tko je u tom slučaju sklopio pravni posao i tko je izdao račun ili to porezno tijelo može uskratiti pravo na odbitak kojim se želi koristiti porezni obveznik bez nepobitnog dokaza navedenih činjeničnih elemenata, bez podataka ili okolnosti koje upućuju na ime treće osobe ili ulogu koju je ona imala, već samo na temelju onoga što je samo porezno tijelo o tome izjavilo?
3. Treba li odredbe Direktive 2006/112 o odbitku PDV-a tumačiti na način da porezno tijelo, čak i kad ne osporava provedbu gospodarske transakcije navedene na računu i kad ona formalno ispunjava zakonske uvjete, može uskratiti korištenje pravom na odbitak PDV-a, a da ne ispita je li pritom primijenjena dužna pažnja – oslanjajući se praktički na objektivnu odgovornost – zato što, s obzirom na to da se gospodarska transakcija nije provela između stranaka koje su navedene na računu, nevjerodostojnost sadržaja računa *per definitionem* isključuje ispitivanje dužne pažnje ili je u takvim okolnostima porezno tijelo koje uskrati korištenje pravom na odbitak isto tako obvezno dokazati da je porezni obveznik koji se želi koristiti tim pravom znao za nepravilno postupanje – koje je poduzeto kako bi se izbjeglo plaćanje poreza – poduzeća s kojim je u ugovornom odnosu ili da je čak sudjelovao u takvom nepravilnom postupanju?
4. Ako je odgovor na prethodno pitanje potvrđan, je li odredbama Direktive 2006/112 o odbitku PDV-a i načelima porezne neutralnosti, pravne sigurnosti i proporcionalnosti, koje je Sud Europske unije razvio u svojoj sudskoj praksi, sukladno pravno tumačenje prema kojem se dužna pažnja primatelja računa može ispitivati samo ako se može dokazati da je došlo do pružanja usluga između stranaka, odnosno, ako je između stranaka provedena gospodarska transakcija na način određen na računu i postoje samo druge vrste grešaka, primjerice formalne pogreške, osobito vodeći računa o tome da nacionalno porezno zakonodavstvo sadrži odredbe o računima s formalnim pogreškama i o računima koji su izdani, a da nije provedena gospodarska transakcija?

⁽¹⁾ Direktiva Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL L 347, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 20. kolovoza 2015. uputio Consiglio di Stato (Italija) – Regione autonoma della Sardegna protiv Comune di Portoscuso

(Predmet C-449/15)

(2015/C 381/19)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Consiglio di Stato

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Regione autonoma della Sardegna

Tuženik: Comune di Portoscuso

Prethodno pitanje

Protive li se načela slobode poslovnog nastana, nediskriminacije i zaštite tržišnog natjecanja iz članaka 49., 56. i 106. UFEU-a, te pravilo o razumnosti koje je u njima sadržano, nacionalnom propisu kojim je, uslijed uzastopnih zakonodavnih intervencija, određeno ponovno produljenje vremenskog ograničenja trajanja koncesija na pomorskom, jezerskom i riječnom dobru od gospodarskog značaja, koje je zakonom utvrđeno u trajanju od najmanje jedanaest godina, i na taj način očuvano isključivo pravo istog koncesionara na iskorištavanje dobra u gospodarske svrhe, bez obzira na protek vremenskog ograničenja valjanosti koje je predviđeno koncesijom koja mu je prethodno izdana, što posljedično isključuje zainteresirane gospodarske subjekte od dodjele dobra na temelju postupaka javne nabave?

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 24. kolovoza 2015. uputio Consiglio di Stato (Italija) – Autorità Garante della Concorrenza e del mercato protiv Italsempione – Spedizioni Internazionali SpA

(Predmet C-450/15)

(2015/C 381/20)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Consiglio di Stato

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Autorità Garante della Concorrenza e del mercato

Tuženik: Italsempione – Spedizioni Internazionali SpA

Prethodno pitanje

Protivi li se načelo proporcionalnosti, koje mora biti vodilja u postupku odmjerenja sankcija – kako je to propisano u članku 49. Povelje Europske unije o temeljnim pravima – tumačenju članka 23. stavka 2. točke (a) Uredbe br. 1/2003⁽¹⁾, koje je Europska komisija zauzela u Smjernicama o metodi za izračunavanje novčanih kazni (2006/C 201/02) i relevantnoj praksi, koja je primjenjiva i na nacionalnoj razini – prema kojem se sankcija, koju valja izreći poduzetnicima koje su prekršili zabranu sporazuma koji ograničavaju tržišno natjecanje, računa primjenom okolnosti na osnovni iznos koji je dobiven na temelju izračuna različitih čimbenika o kojima valja voditi računa u smislu propisa EU-a i, u svakom slučaju, prije smanjenja na 10 % ukupnog prometa, kada postoji mogućnost da se pokaže da je primjena olakotnih okolnosti na osnovni iznos dovoljna da se proizvede učinak individualizacije sankcije, u pogledu koje su okolnosti predodređene promjenom predmetnog iznosa zbog posebnih karakteristika konkretnog slučaja?

⁽¹⁾ Uredba Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima 81. i 82. Ugovora o EZ-u (SL, L1, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 165.).